

La 'V' de valor i veritat

JOSEP ANTONI TRIVIÑO

L'11 de setembre d'enguany, les principals institucions de Catalunya s'aplegaren al cementiri de Sant Feliu de Guíxols per retre el tradicional homenatge a la figura d'en Josep Irla, natural d'aquesta ciutat baix empordanesa, que fou president de la Generalitat de Catalunya a l'exili (1940-1954). Ho van fer d'hora i de manera més breu del que és habitual perquè les persones allí reunides tingueren temps d'assistir a la Via Catalana de Barcelona, la qual, un any més, ha estat un rotund èxit de convocatòria i organització per part de l'Assemblea Nacional Catalana i l'Òmnium Cultural. A vista d'ocell, gràcies a la televisió, hem presenciat amb els ulls oberts com taronges aquesta immensa "V" amb els colors de la senyera, la bandera de Catalunya. Ha estat una bandera bastida gràcies a la immensa paciència, el fervor i la il·lusió d'un grapat de persones que, de manera disciplinada, s'han mantingut al seu lloc per tal de donar al món sencer un missatge d'unitat, perseverança i voluntat de votar per decidir el seu propi futur com a poble i com a nació.

Sóc del parer que si un poble té i demostra la determinació de votar, acaba votant, i ho fa d'una manera o altra, tot i que mai mitjançant la desobediència civil, perquè penso que la immensa majoria dels catalans no volem fer un gest de menyspreu, ja no a l'Estat espanyol sinó a la resta de pobles d'Espanya. Si un poble té i demostra perseverança, acaba votant, per la via d'una consulta prevista per al proper 9 de novembre, o més endavant si cal, essent així que els catalans hem demostrat que som gent amb paciència; ho hem demostrat a la "V" de la Diada d'enguany, i ho estem demostrant des de fa més de tres-cents anys. O bé per la via del vot mitjançant unes eleccions plebiscitàries. Ho vaig escriure l'any passat al voltant de l'onze de setembre, i ara ho torno a repetir: cal que el poble pugui expressar la seva opinió i cal que pugui triar a través dels seus representants legítims en unes eleccions on estiguin representades totes les opcions possibles -no tan sols dos- quina forma d'Estat vol, sense barrar el pas a cap legítima opció: Estat Català Independent, Estat Lliure Associat, Estat Federal, Comunitat Autònoma amb pacte fiscal o qualsevol altra forma d'Estat que es pugui plantejar. Ara ha estat l'hora de la "V" de votar, i tanmateix hauria de ser l'hora de la "V" de valor i veritat. Ara ha de ser l'hora del valor de tots els representants polítics, independentment de la seva ideologia, per establir un pacte de no confrontació entre els d'aquí i els d'allí, i entre els d'aquí entre ells mateixos. I ara ha de ser l'hora de la veritat, mitjançant un compromís de no enganyar el poble, un compromís de fer net, esbrinant la veritat sobre totes aquestes corrupcions que fan tant de mal al prestigi de la totalitat dels nostres representants. I la unitat hauria de ser el fonament de tot plegat. Al principi he fet esment del president de la Generalitat de Catalunya a l'exili, en Josep Irla; doncs bé, en una carta que va adreçar a en Jaume Creus, amic de confiança del president Francesc Macià, des de Cogolin (Provença) el 12 de gener de 1945, escriví: "Fem vot perquè tots els demòcrates catalans siguin ben units, en una veritable germanor, en el moment de la restauració de les llibertats de Catalunya, per a mantenir els seus drets, dins d'un nou món de Llibertat, Democràcia i Justícia".

I en Joan Casanovas, qui fou president del Parlament de Catalunya el 1933, en una ocasió li va escriure a en Josep Irla: "La unió de tots els catalans no pot ésser una sardana de fantasmes". Tant de bo tots plegats, sobretot els nostres representants actuals, extreguin les conclusions més adients pel bé del poble català, tant de bo.